

МИЛЕНА МАРКОВИЋ

ШИНЕ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА (БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА – РЕПУБЛИКА
СРПСКА)

НЕДЕЉА, 31. МАЈ

MILENA MARKOVIĆ

TRACKS

NATIONAL THEATRE OF THE REPUBLIC OF SRPSKA
BANJA LUKA (BOSNIA AND HERZEGOVINA –
REPUBLIC OF SRPSKA)

SUNDAY, 31ST MAY

Режија: МИЛАН НЕШКОВИЋ
Драматургија: АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ
Сценографија: ДРАГАНА ПУРКОВИЋ МАЦАН
Костимографија: МАРИЈА ТАВЧАР
Музички концепт, избор музике
и аранжмани: БОРИС ШАВИЈА*
Музички сарадник: ДУШАН ПОКРАЈЧИЋ
Сценски покрет: ЕМИР ФЕЈЗИЋ
Лекторка: НАТАША КЕЦМАН

Direction: MILAN NEŠKOVIĆ
Dramaturge: ALEKSANDAR VASILJEVIĆ
Set design: DRAGANA PURKOVIĆ MACAN
Costume design: MARIJA TAVČAR
Music concept, selection,
and arrangements: BORIS ŠAVIJA*
Music associate: DUŠAN POKRAJČIĆ
Stage movement: EMIR FEJZIĆ
Speech coach: NATAŠA KECMAN

Улоге Cast

Јунак: ДАНИЛО КЕРКЕЗ
Гадни: ИЛИЈА ИВАНОВИЋ
Дебил: ВОЈИН ТОПАЛОВИЋ
Весели: СЕНАД МИЛАНОВИЋ
Масни: АНАНДО ЧЕНИЋ
Рупица, Дјевојчица: АНЂЕЛА РАКОЧЕВИЋ
Рупица, Психолог: ДРАГАНА МАРИЋ
Рупица, Лака женска: АНЂЕЛА ТАСИЋ
Рупица, Заробљеница: ДАНА ПОЛЕТАН
Рупица, Медицинска сестра: САНДРА ПРАВУЉАЦ
Пецарош 1, Домородац 2: БОРИС ШАВИЈА
Пецарош 2, Домородац 1: ВЛАДИМИР ЂОРЂЕВИЋ

Hero: DANILO KERKEZ
Nasty: ILIJA IVANOVIĆ
Fool: VOJIN TOPALOVIC
Cheerful: SENAD MILANOVIĆ
Greasy: ANANDO ČENIĆ
Rupica, Girl: ANĐELA RAKOČEVIĆ
Rupica, Psychologist: DRAGANA MARIĆ
Rupica, Loose Woman: ANĐELA TASIĆ
Rupica, Prisoner: DANA POLETAN
Rupica, Nurse: SANDRA PRAVULJAC
Fisherman 1, Native 2: BORIS ŠAVIJA
Fisherman 2, Native 1: VLADIMIR ĐORĐEVIĆ

Представа траје 1 сат и 20 минута

The play is 1 hour and 20 minutes long

** аранжмане за нумере припремио Борис Шавија, осим за нумеру „Вјеруј у љубав“ коју је аранжирао Душан Покрајчић*

** All arrangements by Boris Šavija, except for the song "Believe in Love," which is arranged by Dušan Pokrajčić.*

СПИСАТЕЉИЦА

Нисам хтела да употребим рат и насиље као егзотичне украсе за западне очи. По мом мишљењу, западни „хуманистички“ став о рату на простору бивше Југославије, иако је нешто другачији, личи на занос мале девојчице која је заљубљена у лепу овчицу. Плакала би када би видела овчицу у кланици, али би увече с апетитом појела овчије котлете и тражила још. Лик жене у комаду није само жртва рата, већ и метафора њене жудње за љубављу.

(...) Тугујем за мојом бившом земљом, али не за пејзажима и градовима, тугујем за људима. Имала сам седамнаест година када је све то почело. Пре тога сам доста путовала по Европи и по тој великој и лепој земљи која је била моја, сусретала сам се са својим људима. Затим су се појавили други. И у свакој малој држави бивше Југославије појавили су се исти проблеми, медиокритети и провинцијализам, који су људе друге лиге упућивали на њихове властите шине. А то су проблеми сада можда већи него некад у драми *Три сесџре*. Где је Москва? А Беч? А Лондон? Да ли су ту или тамо негде?

(Поводом првог учешћа *Шина* на Стеријином позорју 2004. године)

МИЛЕНА МАРКОВИЋ (БЕОГРАД, 1974)

Песникиња, драмска списатељица и сценаристкиња. Редовна професорка Факултета драмских уметности у Београду. Од новембра 2024. године је дописни члан Српске академије наука и уметности.

фото: Милан Стошић

Драме: Опера *Деца*, Народно позориште у Београду, 2022; *Ливада ђуна шаме*, Народно позориште у Београду, 2019; *Пеј живоџа ѓреџужној Милуџина*, Атеље 212, 2018; *Деца радосџи*, Атеље 212, 2016; *Брод за луџке*, Тар Szinhaz (Мађарска), 2016; *Змајеубице*, Југословенско драмско позориште, 2014; *Павиљони, куда идем, одакле долазим и шџа има за вечеру*, Black Tent Teatar (Токио), 2010; *Брод за луџке*, Словеначко народно позориште (Љубљана), 2009; *Брод за луџке*, Српско народно

позориште Нови Сад, 2008; *Шума блисџа*, Атеље 212, 2008; *Шине*, Туа театар (Чикаго), 2007; *Un bateau pour les roupees*, Festival D'Avignon, 2006; *Наход Симеон*, Српско народно позориште, 2006; *Шине (Bühne)*, Aachen Theater, 2005; *Шума блисџа*, Schauspielhaus Zürich, 2004; *Шине*, Југословенско драмско позориште, 2002; *Павиљони, или, куда идем одакле долазим и шџа има за вечеру*, Југословенско драмско позориште, 2000.

Књижевне награде:

Роман *Деца*, НИН-ова награда за најбољи српски роман за 2021. годину.

Драмске награде:

Стеријине награда за текст савремене драме, *Змајеубице* (2015), *Брод за луџке* (2008) и *Наход Симеон* (2007); Специјална награда, Teatar M.V.H. Беч (2001).

РЕЧ ДРАМАТУРГА

Драма *Шине* Милене Марковић, написана 2002. године, јесте једна од оних драма које вријеме тешко гази и које своју актуелност одржавају дужи низ година. Специфичним приступом структури драме, кроз једанаест сцена које је Милене написала, успјела је да нам прикаже три периода – пријератни, ратни и послератни. И управо кроз та три периода, на генијалан начин, понудила нам је широку лепезу ликова, који свој развојни лук детерминишу у зависности од ситуације у којој се налазе. Сажети велики број драмских ситуација у једној овако комплексној причи, прилика је да се упознамо са темама које муче ликове у тинејџерском, раном адолесцентском и каснијем животном, или зрелијем добу јунака који су протагонисти ове приче. Да ли се плаћају грешке из младости? Да ли су они унутрашњи емотивни ожиљци, исти као и они физички, који нам се намећу само зато што неко налаже да вјерујемо у то да смо подијељени, да нисмо сви људи од крви и меса, и да ли нам се пружи прилика да оправдамо своје гријехове?! Да ли нас је на крају Бог погледао, као што каже Јунак у овој драми?! Ово је прича о различитим врстама љубави и нади која се из велике немоћи, неснађености

и неразумности рађа негдје на крају сваке сцене. А та нада увијек говори, можеш да промијениш. Не воде све 'шине' у пропаст, неке су само пут до просвјетљења.

Александар Васиљевић

РЕДИТЕЉ

Често чујемо да је Милена Марковић „чиста поезија“ у позоришту, али за сваког редитеља или глумца то значи нешто друго, интимно. За мене је Милена песникиња која осветљава оне просторе људске природе које силно желимо да сакријемо, а да не „упали светло“ осуде, суочавања и разоткривања. Она вешто креира драматичан контекст у којем је површност неодржива. Код ње се човек, хтео – не хтео, сам појави и испољи у најкрхкијем облику. Тако је текао и наш процес – једни другима пружили смо своје личне истине, желећи да људскошћу покоримо тај поетични, сурови свет, у којем се *Шине* догађају.

И даље сам узбуђен пред чињеницом да ову представу радим са младим људима, који су се родили после завршетка ове приче. Немају никакво сећање на догађаје о којима драма говори. Посматрајући свет представе њиховим очима, непрестано се питам како смо допустили да се све то догоди. Јесмо ли икада суштински освестили шта нам се заправо догодило? Колико смо сами томе допринели? Или нас и даље мрзи учитељица и проблем није у нама?

Одувек у позоришту постављамо многа питања, али данас знам један сигуран одговор: окружите се младошћу. Она је паметнија, лепша, искренија, по свему боља верзија свих нас.

Милан Нешковић (Ваљево, 1985)

Позоришни редитељ и универзитетски професор. Студије позоришне режије завршио је на ФДУ у Београду, у класи Николе Јевтића и Алисе Стојановић. После *Краља Бешајнове* Ивана Цанкара и *Селестине* Фернанда де Рохаса, *Свети Георгије убива Аждаху* је његова трећа представа у продукцији ЈДП.

У Србији и суседним земљама поставио је, између осталих, драме: *Швајцарска* (НП Бања Лука), *Маестро* и *Самоубица* (НП Сомбор), *Увела ружа* (НП Врање), *Прометејев њуш* (Дорћол плац), *Мрешћење шарана* (Атеље 212), *Бела кафа*, *Код вечитије славине* и *Нечистија крв* (НП Београд), *Берлински зид* и *Недеља, јуче, данас, сутра* (БДП), *Шофери* (НП Ниш), 1915. (Крушевачко позориште), *Шине* (Гледалиште Tartini, Пиран, Словенија), *Анђијона* 1918. (СНП Нови Сад). У Театру Волков у Јарослављу у Русији, поставио је Нушићеву *Ожалошћену њородицу*.

Награду „Љубомир Муци Драшкић“ коју додељују глумци добио је 2015.

Бави се педагошким радом на Академији уметности у Београду.

КРИТИКА

Драмски крик изгубљене генерације

Комад о изгубљеној генерацији којој није дато да нормално одрасте – генерацији која је уместо живота добила рат, уместо наде мржњу, а уместо будућности само шине које воде у пропаст, отворио је нову, 96. позоришну сезону националног театра Српске.

Како је записао Александар Васиљевић, драматург представе, драма *Шине*, која је написана 2002. године, је једна од оних драма које вријеме тешко гази и које своју актуелност одржавају дуго низ година.

„Специфичним приступом структури драме, кроз 11 сцена које је Милена написала, успјела је да нам прикаже три периода: пријератни, ратни и послератни. И управо кроз та три периода на генијалан начин понудила нам је широку лепезу ликова, који свој развојни лук детерминишу у зависности од ситуације у којој се налазе. Сажети велики број драмских ситуација у једној комплексној причи прилика је да се упознамо са темама које муче ликове у тинејџерском, раном адолесцентском и каснијем животном добу јунака који су протагонисти ове приче”, појаснио је Васиљевић.

А публика је, жаргонски речено, из прве руке могла да упозна јунаке ове приче јер је први пут у Народном позоришту Републике Српске представа постављена камерно. Искусну и младу глумачку екипу *Шина* чине Данило Керкез, Сенад Милановић, Анандо Ченић, Илија Ивановић, Војин Топаловић, Анђела Тасић, Анђела Ракочевић, Сњежана Мишић, Дана Полетан, Сандра Правуљац, Борис Шавија и Владимир Ђорђевић.

Глумци на самом почетку на сцену ступају пјесмом (важно је напоменути да бенд који изводи сонгове на почетку представе и између сцена чини искључиво глумачка екипа и да се сваки тон изводи уживо), а затим нас представа даље уводи у свијет без имена јер су јунаци представљени „именима“ Јунак, Гадни, Дебил, Весели, Масни, пецароши, домороци и Рупица (пет глумица игра дјевојчицу, психолога, лаку женску, заробљеницу и медицинску сестру).

И већ та „имена“ указују на универзалност и донекле на дехуманизацију ликова јер они немају лична имена – то су млади који одрастају у друштву пуном насиља, страха, сиромаштва и безнађа, у времену кад је све око њих нестабилно и разорено – породица, друштво, морал.

У првим сценама главне ликове видимо као средњошколце, де-линквенте, који се иживљавају једни над другима, али и над љу-

дима који их окружују, а кроз цијели ток представе и њихове животне улоге у ратном и послератном времену ово насиље само ће расти и добијати нове облике – вербално насиље, насиље над женама, сексуално насиље, насиље у рату – и (п)остати дио њих.

Свако од ових деструктивних понашања и насиља прати језик пун псовки, груб и директан, што комаду даје на аутентичности, али у одређеним моментима и шокира. Камерна поставка представе донекле брише границу између ликова и гледалаца који су заједно на сцени, појачава утисак реализма и ствара осјећај присности, те је публика у неким дијеловима представе блиски свједок не само спољњих, него и унутрашњих стања ове изгубљене генерације која можда негдје дубоко у себи вјерује у боље сутра. Сценски покрет и мизансцен, с обзиром на простор који нуди камерна сцена, су сведени, али ефектни, јер енергија долази из глумачке игре, из текста, из пјесама (неке од нумера које се могу чути су *Вук и овца* Љубивоја Ршумовића, *Вјеруј у љубав* Оливера Драгојевића, *Ја нисам рођена да живим сама* Ане Бекуте) те драмских пауза које говоре више од ријечи.

За сценографију представе задужена је Драгана Пурковић Мацан, костимограф је Марија Тавчар, лектор Наташа Кецман и продуцент Никола Ђаковић. За музички концепт, избор музике и аранжмане задужен је Борис Шавија (осим за нумеру *Вјеруј у љубав* коју је аранжирао Душан Покрајчић), док техничку подршку тиму пружају инспекцијент Миодраг Маркићевић и суфлер

Маја Калаба. Уз заједничко дјеловање са тимом који је представу радио иза сцене, ансамбл вјерно приказује ликове који су „на ивици“, код којих се осмијех и увреда смјењују брзином свјетлости, који игру претварају у насиље, али и оне који су у безнађу пронашли љубав и наду...

„Да ли се плаћају грешке из младости? Да ли су они унутрашњи емотивни ожиљци исти као и они физички, који нам се намећу само зато што неко налаже да вјерујемо у то да смо подијељени, да нисмо сви људи од крви и меса и да ли нам се пружи прилика да оправдамо своје гријехове?! Да ли нас је на крају Бог погледао, као што каже Јунак у овој драми?! Ово је прича о различитим врстама љубави и нади која се из велике немоћи, неснађености и неразумности рађа негдје на крају сваке сцене. А та нада увијек говори - можеш да промијениш. Не воде све 'шине' у пропаст, неке су само пут до просвјетљења“, ријечи су драматурга Васиљевића.

Шине су представа која можда није понудила одговоре на сва ова питања, али јесте снажно, емотивно и ангажовано позоришно искуство, јер нуди игру и дијалоге који се изговарају јасно, храбро и без уљепшавања.

Бојана Петковић (Независне новине, 19. октобар 2025)

AUTHOR

"I didn't want to use war and violence as exotic decorations for Western eyes. In my opinion, the Western 'humanitarian' stance toward the war in the former Yugoslavia, although somewhat different, resembles the infatuation of a little girl in love with a beautiful lamb. She would cry if she saw the lamb in a slaughterhouse, but in the evening she would gladly eat lamb chops and ask for more. The female character in the play is not only a victim of war, but also a metaphor for her longing for love.

(...) I grieve for my former country, but not for landscapes and cities – I grieve for people. I was seventeen when it all began. Before that, I traveled a lot across Europe and throughout that large and beautiful country that was mine, meeting my people. Then others appeared. And in each

small state of the former Yugoslavia, the same problems emerged – mediocrity and provincialism – which directed second-rate people onto their own tracks. These problems may now be even greater than they once were in the play *Three Sisters*. Where is Moscow? And Vienna? And London? Are they here, or somewhere out there?"

(On the occasion of the first participation of *Tracks* at the Sterijino Pozorje Festival in 2004)

MILENA MARKOVIĆ (BELGRADE, 1974)

Poet, playwright, and screenwriter. Full professor at the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade. Since November 2024, a corresponding member of the Serbian Academy of Sciences and Arts.

She wrote plays: *Children* (National Theatre in Belgrade, 2022); *On the Darkening Green* (National Theatre in Belgrade, 2019); *Five Lives of a Too-Sad Milutin* (Atelje 212, 2018); *Children of Joy* (Atelje 212, 2016); *Boat for Dolls* (Tap Szinhaz, Hungary, 2016); *The Dragonslayers* (Yugoslav Drama Theatre, 2014); *Pavilions, Where Am I Going, Where Am I Coming From, and What's for Dinner* (Black Tent Theatre, Tokyo, 2010); *Boat for Dolls* (Slovenian National Theatre, Ljubljana, 2009); *Boat for Dolls* (Serbian National Theatre Novi Sad, 2008); *The Woods Glisten* (Atelje 212, 2008); *Tracks* (Tuta Theatre, Chicago, 2007); *Un bateau pour les poupées* (Festival d'Avignon, 2006); *Simeon the Foundling* (Serbian National Theatre, 2006); *Tracks* (Aachen Theatre, 2005); *The Woods Glisten* (Schauspielhaus Zürich, 2004); *Tracks* (Yugoslav Drama Theatre, 2002); *Pavilions, or Where Am I Going, Where Am I Coming From, and What's for Dinner* (Yugoslav Drama Theatre, 2000).

She won the NIN Award for the best Serbian novel of 2021 for *Children*.

She is the recipient of the Sterija Award for contemporary drama text for *The Dragonslayers* (2015), *Boat for Dolls* (2008), and *Simeon the Foundling* (2007), as well as the Special Award, Teatar M.B.H., Vienna (2001).

DRAMATURGE'S NOTE

The play *Tracks* by Milena Marković, written in 2002, is one of those works that time finds difficult to erode, maintaining its relevance over many years. Through a distinctive structural approach – across eleven scenes – Marković presents three periods: pre-war, wartime, and post-war. Within these three phases, she masterfully offers a wide range of characters whose development depends on the circumstances they face. By condensing numerous dramatic situations into such a complex story, the audience is invited to confront themes that trouble the characters in their teenage years, early adulthood, and later, more mature stages of life. Do we pay for the mistakes of youth? Are internal emotional scars the same as physical ones – imposed on us by the belief that we are divided, that we are not all human beings of flesh and blood? Are we ever given the chance to redeem our sins? In the end, has God looked upon us, as the Hero says in the play? This is a story about different kinds of love and about hope that emerges – out of powerlessness, confusion, and misunderstanding – at the end of each scene. That hope always says: you can change. Not all “tracks” lead to ruin – some are simply paths to enlightenment.

Aleksandar Vasiljević

DIRECTOR

We often hear that Milena Marković is “pure poetry” in theatre, but for every director or actor, that means something different – something deeply personal. To me, Milena is a poet who illuminates those areas of human nature we desperately want to hide, without “switching on the light” of judgment, confrontation, or exposure. She skillfully creates a dramatic context in which superficiality cannot survive. In her work, whether we like it or not, a person reveals themselves in their most fragile form. That is how our process unfolded as well – we offered one another our personal truths, striving to conquer that poetic, harsh world in which *Tracks* takes place through our shared humanity.

I am still excited by the fact that I am creating this performance with young people who were born after the events of this story had already ended. They have no memory of the events the play speaks about. Observing the world of the play through their eyes, I constantly ask myself: how did we allow all of this to happen? Have we ever truly become aware of what actually happened to us? How much did we contribute to it ourselves? Or does the teacher still hate us, and the problem lies somewhere else?

Theatre has always been a place where we ask many questions, but today I know one certain answer: surround yourself with youth. It is a smarter, more beautiful, more honest – overall better – version of all of us.

MILAN NEŠKOVIĆ (VALJEVO, 1985)

Theatre director and university professor. Graduated in Theatre Direction from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, in the class of professors Nikola Jevtić and Alisa Stojanović.

After *The King of Betajnova* by Ivan Cankar and *The Spanish Bawd* by Fernando de Rojas, *St. George Slays the Dragon* is his third production at the Yugoslav Drama Theatre.

His plays have been staged in Serbia and other countries, including *Switzerland* (National Theatre Banja Luka), *Maestro* and *The Suicide* (National Theatre Sombor), *Rose, Withered* (Theatre “Bora Stanković” Vranje), *Prometheus' Path* (Dorćol Platz), *The Spawn of a Carp* (Atelje

212), *White Coffee*, *At the Eternal Tap*, and *Impure Blood* (National Theatre Belgrade), *The Berlin Wall* and *Sunday, Yesterday, Today, Tomorrow* (Belgrade Drama Theatre), *Chauffeurs* (National Theatre Niš), *1915* (Kruševac Theatre), *Tracks* (Gledališče Giuseppe Tartini, Piran, Slovenia), and *Antigone 1918* (Serbian National Theatre Novi Sad). He also directed *The Bereaved Family* at the "Fyodor Volkov" Theatre in Yaroslavl, Russia.

He won the "Ljubomir Muci Draškić" Award in 2015 from fellow actors.

He also teaches at the Academy of Arts in Belgrade.

REVIEWS

A DRAMATIC CRY OF A LOST GENERATION

A play about a lost generation – one that was not given the chance to grow up normally, a generation that received war instead of life, hatred instead of hope, and instead of a future only tracks leading to ruin – opened the 96th theatre season of the National Theatre of the Republic of Srpska.

As noted by Aleksandar Vasiljević, the dramaturg of the production, the play *Tracks*, written in 2002, is one of those dramas that time struggles to erode and that maintain their relevance over many years.

"Through a specific approach to dramatic structure, across eleven scenes that Milena wrote, she succeeded in presenting three periods:

pre-war, wartime, and post-war. Precisely through these three periods, she ingeniously offers a wide range of characters whose development is shaped by the circumstances in which they find themselves. Condensing a large number of dramatic situations into one complex story provides an opportunity to encounter the themes that trouble the characters in their teenage years, early adolescence, and later stages of life, as they grow into the protagonists of this story," Vasiljević explained.

The audience, as the saying goes, had the opportunity to get to know the characters of this story firsthand, since for the first time at the National Theatre of the Republic of Srpska the production was staged in an intimate, chamber format. The experienced and young cast of *Tracks* includes Danilo Kerkez, Senad Milanović, Anando Čenić, Ilija Ivanović, Vojin Topalović, Anđela Tasić, Anđela Rakočević, Snježana Mišić, Dana Poletan, Sandra Pravuljac, Boris Šavija, and Vladimir Đorđević.

The actors open the performance with a song (it is important to note that the band performing the songs at the beginning and between scenes consists entirely of the actors, and every note is performed live), after which the play leads us into a world without names. The characters are introduced through "names" such as Hero, Nasty, Fool, Cheerful, Greasy, fishermen, natives, and Rupica (with five actresses portraying the girl, the psychologist, the loose woman, the prisoner, and the nurse).

These "names" already point to both the universality and, to some extent, the dehumanization of the characters, since they have no personal names. They are young people growing up in a society filled with vio-

lence, fear, poverty, and hopelessness, in a time when everything around them is unstable and shattered – family, society, morality.

In the opening scenes, the main characters appear as high school students, delinquents who abuse one another as well as those around them. Throughout the course of the play, and in their roles during wartime and postwar periods, this violence only intensifies and takes on new forms – verbal abuse, violence against women, sexual violence, wartime violence – and becomes (and remains) a part of them.

Each of these destructive behaviors and forms of violence is accompanied by language filled with profanity – harsh and direct – which lends authenticity to the play, but at certain moments also shocks. The chamber staging partially erases the boundary between characters and audience, who share the same stage, enhancing the sense of realism and creating intimacy. In some parts of the performance, the audience becomes a close witness not only to the external but also to the internal states of this lost generation, which perhaps deep within still believes in a better tomorrow.

The stage movement and *mise-en-scène*, given the limitations of a chamber space, are minimal yet effective, as the energy comes from the acting, the text, the songs (some of the numbers include “The Wolf and the Sheep” by Ljubivoje Ršumović, “Believe in Love” by Oliver Dragojević, and “I Was Not Born to Live Alone” by Ana Bekuta), as well as from dramatic pauses that often speak louder than words.

The set design is by Dragana Purković Macan, costumes by Marija Tavčar, language consulting by Nataša Kecman, and production by Nikola Đaković. The musical concept, selection, and arrangements are by Boris Šavija (except for “Believe in Love,” arranged by Dušan Pokrajčić), while technical support is provided by stage manager Miodrag Markičević and prompter Maja Kalaba. Together with the behind-the-scenes team, the ensemble faithfully portrays characters who live “on the edge,” where smiles and insults смене each other at lightning speed, who turn play into violence – but also those who, in despair, find love and hope.

“Do we pay for the mistakes of youth? Are internal emotional scars the same as physical ones – imposed on us by the belief that we are divided, that we are not all human beings of flesh and blood? Are we ever given the chance to redeem our sins? In the end, has God looked upon us, as the Hero says in the play? This is a story about different kinds of love and about hope that emerges – out of powerlessness, confusion, and misunderstanding – at the end of each scene. That hope always says: you can change. Not all ‘tracks’ lead to ruin – some are simply paths to enlightenment,” are the words of dramaturg Aleksandar Vasiljević.

Tracks may not offer answers to all these questions, but it is a powerful, emotional, and socially engaged theatrical experience, offering performances and dialogue delivered clearly, boldly, and without embellishment.

Bojana Petković (*Nezavisne novine*, October 19, 2025)